

избия жбитѣ. Знаешъ го и ти, по-рано държеше бръснарница, напоследъкъ нѣщо и нея затвори. Хемъ черпихъ, хемъ нищо не наредилъ. Та... тукъ застраховка — тамъ застраховка, нѣ ти сега застраховка! Ще взема наганта, ще ида въ дружеството, че като ги почна — до единъ!

Яни захвърли угарката. Очитѣ му сж пълни съ злоба.

— Ами ти какво се хилишъ? И ти, и Киро все много знаете. Оня опѣва, ти пъкъ се надсмивашъ. Ужъ сме стари другари! Една топла дума не намирате да ми кажете. Единъ истински съветъ не ми дадохте — дали да ида въ София и да открия рибница или какво да правя. Какъ никой не се излъга да каже, че ще му е мжчно безъ менъ, пъкъ макаръ и да лъже. Така е. Почакай малко. Ще се разправа съ Илдъзъ, ще я хвърля въ въздуха, въ всѣки дворъ да падне по една дъска, цѣлиятъ градъ по едно кафе да си свари съ нея. Тогава ще видя, дали пакъ ще се хилишъ! Хайде, да вървимъ...

— Имамъ си работа тукъ.

— Работа ли имашъ? Каква е тая работа?

— Чакамъ нѣкого.

Капитанъ Яни свива око. Мърда устнитѣ си, хапе ги и издава нѣкакъвъ гърлестъ звукъ.

— Слушай, да не е...? — шепне той.

— Бжди спокоенъ. Едно момиче отъ Созополъ е, ти не го познавашъ.

Капитанъ Яни се усмирява. Става малъкъ, добъръ. Улавя другаря си за лакътя и се оглежда:

— Момиче ли? Довиждане, Богдане. Все пакъ ти си човѣкъ. Все пакъ.